

Miten jaksan jatkaa?

Sana hallussa, sp 1.7.2007

K.P.Yohannan: What Keeps Us Going?

Minua aina kiehtoo kovasti, kun katselen maratonin alkua olympialaisissa. Kaikki juoksijat näyttävät olevan huippukunnossa ja innokkaita edustamaan maataan ja jokainen on päättänyt saada kultamitalin.

On kuitenkin ihan eri tilanne, kun katson samoja juoksijoita 20 tai 30 kilometrin kohdalla. He näyttävät olevan hyvin uupuneita kuuman auringonpaisteen takia, joka paahtaa heihin täydeltä terältä, tai sitten he näyttävät surkeilta sateen vuoksi, joka saa heidät liukastelemaan radalla. Joillakin on hengitysvaikeuksia, kun he nousevat ylämäkeen vuoren lakea kohti, ja muutamat ponnistelevat pysyäkseen mukana kovassa vauhdissa.

Jokaista, joka jaksaa maaliin asti, tervehditään kättentaputuksin, vaikka maaliin pääsy kestäisi kauemminkin, mutta on monia, jotka eivät koskaan pääse maaliin. Jossakin juoksunsa vaiheessa he luovuttavat väsymyksen tai haaverin takia tai muuten vaan lannistuneina.

Niin maratonjuoksussa kuin meidän hengellisessä elämässämmekin on maaliin pääseminen kaikkein tärkeintä - hyvä startti ei riitä.

Mitä siis haluan sanoa? Sitä että ei pidä luovuttaa tässä uskon tien vaeltamisessa Jeesuksen kanssa, vaan meidän tulee olla kestäviä ja toteuttaa sitä kutsua, jonka hän meille jätti, kun hän lähetti meidät voittamaan sieluja ja rakentamaan valtakuntaansa. Molemmissa on olennaista sisäinen elämä ja antautuminen hänen palvelukseensa.

Maratonjuoksijoiden tavoin mekin kohtaamme erilaisia vastuksia matkan varrella ja ne voivat saada meidät jopa luovuttamaan kokonaan. Nämä koettelemukset sisältävät seuraavanlaisia asioita:

- sellaisia ihmissuhdeongelmia toisten uskovien kanssa, jotka vakavasti uhkaavat meidän sisäistä elämäämme ja vaativat meiltä nöyryyttä
- ruumiillisia ja taloudellisia takaiskuja, mitkä saavat meidät menettämään toivomme
- hedelmän ja täyttymyksen puutetta Herran palvelemisessa, kun unohdamme, että satoa voidaan korjata vasta kylvämisen jälkeen
- piilevien vikojemme ja salasyntiemme kohtaamista, kun olosuhteet tuovat meistä esiin kovuutta, ylpeyttä, itsekkyyttä, uppiniskaisuutta tai kriittistä henkeä
- pettymystä ja halua paeta, kun Herran palveleminen vaatii kovaa työtä ja tunteet ovat tipotiessään
- epäpätevyyden tunnetta ja meihin kohdistuvien vaatimusten ylimitoitusta, kun johtajamme ja muut uskovat asettavat meihin odotuksia
- hengellinen kuivuus, mikä tulee eteen kun Jumala koettelee meitä ja tutkii vaellammeko hänen kanssaan kaikesta huolimatta uskossa, vaikka sisällämme

tai ulkopuolellamme ei ole mitään mikä tukisi meitä

- asioiden tärkeysjärjestyksen kadottaminen - kääntyminen pois Herrasta omien tavoitteiden saavuttamiseksi

Jos on näin paljon kaikenlaisia vastuksia odotettavissa, mitä mahdollisuuksia meillä ylipäättään on juosta loppuun ja päästä koskaan maaliviivan yli, kuten apostoli Paavali teki?

Olen palvellut täysipäiväisesti Jumalan työssä jo 40 vuotta. Oman elämäni perusteella ja omasta kokemuksestani voin sanoa tämän: kaikkein hurskaimmatkaan hengelliset johtajat keitä olen tavannut, kaikkein innostavimmat saarnat joita olen kuullut tai kaikkein parhaat kirjat mitä olen lukenut evankeliumin työstä ja opetuslapseudesta eivät ole riittäneet siihen, että olen jaksanut juosta tähän päivään asti!

Vain yksi asia on pitänyt minut työssä ja Kristuksen seuraamisessa mukana: opetella ja toteuttaa elämässä sitä, mistä apostoli Paavali kirjoitti Heprealaiskirjeessä:

*Juoskaamme sinnikkäästi loppuun se kilpailu, joka on edessämme, katse suunnattuna Jeesukseen, uskomme perustajaan ja täydelliseksi tekijään.
Hepr.12:1-2.*

Meidän kestäväisyytemme salaisuus on se, että kiinnitämme katseemme Jeesukseen ja teemme hänestä elämämme keskipisteen. Sen jälkeen meidän vaelluksemme uskossa ja antautumisemme Jumalan palvelukseen ei riipu siitä, kohtelevatko ihmiset meitä oikein tai ovatko olosuhteet aina suotuisat. Emme enää luota tunteisiimme ja ota niistä tukea tai onnistumisiimme, kun pitää jatkaa eteenpäin. Jeesus yksin tulee meille tavoitteeksi ja motivaatioksi - palkinnoksi - ja me elämme hänelle, juoksemme juoksumme häntä varten ja ylitämme maaliviivan hänen vuokseen.

Rakas ystävä, ellet opi kiinnittämään katsettasi yksin Jeesukseen, sinulla ei tule olemaan vakaata uskon vaellusta tai lujaa asennetta palvelutyöhön. Jeesus itse sanoi: "Seuraa minua".

Sen vuoksi ajattele häntä, tutkiskele ja mietiskele hänen persoonaansa, niin et sydämessäsi ala väsyä kesken. Vastaus siihen, miten kestäimme loppuun asti, ei ole omassa yrittämisessä tai älyllisessä aivotyöskentelyssä, vaan siinä, että pysähdymme ja katsomme Jeesusta silmiin.

Jos teemme niin, saamme kokea sen mistä laulussa puhutaan: "Kun katson pyhyttäsi, kun katselen ihanuuttasi, kun kaikki ympärillä oleva muuttuu varjoksi sinun valossasi... silloin palvon sinua" - Kaikkien taisteluittensa jälkeen Job löysi sen vastauksen, mitä etsi, kun hän kumartui maahan ja palvoi Herraa.

Päätäkäämme siis tänään kiinnittää katseemme Jeesukseen ja pitää sen hänessä koko edessä olevan kilpailun ajan.

K.P.Yohannan © 2007

Alkuperäisen artikkelin lähteenä on käytetty verkkosivustoa www.gfa.org

Julkaistu luvalla. Copyright © Gospel for Asia, 1800 Golden Trail Court, Carrollton, Texas 75006 USA.